

Marija Kmetova:

Božja pot.

Pisal je, da pride.

In Anka misli nanj, in srce drhti.

Beli metulji plavajo v srebrnem ozračju, kakor biseri se zaleskečejo muhe v zlatih pramenih; in majnice gorijo in glicinije pripovedujejo pravljice.

Anka sloni na oknu. Solnčni žarki utripajo na svetlih laseh in svetle misli ji gledajo iz oči.

„Zdaj pride — še malo in pride. Z lahкими koraki bo prišel; tam izza ogla bo stopil in nemirno bodo begale njegove oči. Pogledal bo po cesti navzgor in po cesti navzdol in bo čakal. In prišla bom k njemu, in oko se bo poljubilo z očesom in drhteले bodo roke in prsti se bodo ovili prstov in nebesa bodo odprta.“

Anka se vzravna in pogleda po sobi. Vzame uro v roke in poslušá utripajoče kolesje. Ali stojijo kazalci? Ali se premičejo? Kakor večnost so minute.

Poravna si lase in se ozre v ogledalo.

Nasmehne se.

„Tako ga bom pogledala in tako. Duša bo govorila iz oči, a besed ne bo dolgo ne. Potem bo dejal:

„To si ti.“

„To si ti in to sem jaz.“

Ali drugače?

Ali ne bo šel po cesti navzdol in bo šla tiho za njim in bo stopila tik njega? Takole? In se bo doteknila njegove roke, le s pogledom se je bo doteknila — in vedel bo? Ozrl se bo.

„O!“

„Da,“ poreče in se nasmehne.

„In potem?“

O, in potem!

Obraz pokrije z rokami in topla rdečica polzi po vratu, po ušesih, po licu, in lasje vztrepečejo.

„O, in potem!“

Obrne se hitro, pogleda uro — Še ni čas, še zdaj ne.

Tiho gre v drugo sobo in sede na zofo, zapre oči in ga gleda; dolgo, dolgo. Srce bije hitreje in hitreje.

Sklone se, vzame knjigo z omare, drugo in tretjo. A črke so tuje in neznane in listi so ledeni in mrzli.

Kaj knjige, kaj črke, kaj vse, vse drugo.

Še ni čas, pa Anka ne more več,

Pogradi po krilu in bluzi, pristopi k ogledalu in skrivnosten nasmeh se zaziblje krog ustnic. Potem dene klobuk na glavo.

„Zdaj torej, zdaj.“

Globoko zavzdihne, sklene roke pod brado in stisne prste in zapre oči.

Z dolgim pogledom se ozre po sobah in gre.

Počasi gre, kakor s prevdarkom. Vsaka stopinja ji je sveta.

Gre po poti ljubezni, v tempelj ljubezni gre. Tako ji je kakor pred Bogom samim. — Pobožna gleda list za lističem na mladem drevju, pobožno gladi metulje s pogledi in gre počasi, počasi in povsod je on.

Vse to širno, modro nebo: saj to je on. Vsa ta bela, bela cesta: saj to je le on. Zvrti se ji v glavi, da mora obstati. Ne čuti sebe in ne tal pod seboj. Sence gredo mimo nje.

Kaj je ni nekdo pozdravil?

Kakšne čudne obraze imajo danes ljudje! In hiše so kakor iz papirja.

Še malo.

In tam, tam za onim oglom . . .

Anka spet obstane.

Vsako stopinjo bi poljubila, vso to sveto pot bi objela. Sveta pot, božja pot.

„Ali ni tam? Seveda, tamle je.“

In stisne se sama vase in stopa nalahno in počasi, kakor bi hodila po belih, mehkih rožah.

„Tam stoji . . .“

„Brat je odšel s prvim vlakom in pozdravlja,“ jo udari glas po glavi.

Anka se ozre v mrzlo lice in se nehote nasmehne.

„Hvala; saj sem vedela, da ga ne bo, hvala.“ *Kaj ste hoteli je
N. Kmet*

